

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 31/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. Č., t. č. vo väzbe, zastúpeného Advokátskou kanceláriou A. s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom advokáta JUDr. J. L., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tost 12/2011 a jeho uznesením z 10. mája 2011 a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 1/2011 a jeho uznesením z 21. marca 2011 v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 11. marca 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Č. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. augusta 2011 doručená sťažnosť J. Č. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich

základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tost 12/2011 a jeho uznesením z 10. mája 2011 a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 1/2011 a jeho uznesením z 21. marca 2011 v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 11. marca 2011 (ďalej len „žiadosť o prepustenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V-22/2010 z 9. decembra 2010 z dôvodu, že v konaní o dovolaní sťažovateľa bolo rozsudkom najvyššieho súdu z 9. decembra 2010 pod tou istou spisovou značkou vyslovené porušenie zákona v neprospech sťažovateľa. Najvyšší súd rozsudkom z 9. decembra 2010 zároveň zrušil rozsudok krajského súdu sp. zn. 5 T 1/2004 z 9. mája 2007 v celom rozsahu, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia, ktoré na zrušený rozsudok obsahovo nadväzoval, a krajskému súdu prikázal, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Sťažovateľ v tom čase už vykonával trest odňatia slobody, preto bolo potrebné rozhodnúť o jeho väzbe. Najvyšší súd preto zobral sťažovateľa podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku 9. decembra 2010 do väzby.

Sťažovateľ podal 11. marca 2011 žiadosť o prepustenie z väzby, ktorú krajský súd uznesením sp. zn. 5 T 1/2011 z 21. marca 2011 podľa § 72 ods. 2 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) účinného do 31. decembra 2005, zamietol. Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Tost 12/2011 z 10. mája 2011 tak, že napadnuté uznesenie podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil a podľa § 79 ods. 2 Trestného poriadku žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby opäť zamietol.

3. Sťažovateľ v sťažnosti v prvom rade namieta rozpor, čo sa týka otázky, podľa ktorého právneho predpisu upravujúceho trestné konanie mali sudy rozhodovať o jeho

väzbe. Najvyšší súd totiž v uznesení z 10. mája 2011 vyslovil, že o väzbe sťažovateľa je potrebné rozhodovať podľa Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006. Z uvedeného dôvodu preto najvyšší súd zrušil uznesenie krajského súdu z 21. marca 2011, pretože krajský súd postupoval podľa zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok), ktorý bol účinný do 31. decembra 2005. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na predošlé uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 2/2011 z 3. februára 2011, ktorý sa stotožnil s názorom sťažovateľa, že o jeho väzbe je potrebné rozhodovať podľa Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005. Uvedené uznesenie najvyššieho súdu z 3. februára 2011 však sťažnosťou nebolo napadnuté a týkalo sa predchádzajúcej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby. Sťažovateľ uviedol, že takáto situácia, „... teda že v každom konaní o väzbe sťažovateľa rozhodol najvyšší súd vždy podľa iného právneho predpisu, vyvoláva u sťažovateľa stav právnej neistoty, čo je v prípade tak závažného zásahu do základných práv a slobôd sťažovateľa, akým uvalenie väzby nepochybne je, neprípustné a ústavne nekonformné“. Preto sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd k tejto otázke zaujal jasné stanovisko a vyslovil relevantný právny názor, podľa ktorého právneho predpisu by sa malo o jeho väzbe konať.

Sťažovateľ tiež nesúhlasí s postupom najvyššieho súdu, ktorý rozhodol o jeho sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu z 21. marca 2011 na neverejnom zasadnutí. Sťažovateľ vyslovil svoj názor, že ho najvyšší súd mal vypočuť a dať mu možnosť sa osobne k veci vyjadriť. Sťažovateľ tiež považuje uznesenie krajského súdu z 21. marca 2011, ako aj uznesenie najvyššieho súdu z 10. mája 2011 za nepreskúmateľné, pretože súdy na zdôvodnenie ďalšieho trvania jeho väzby sa obmedzili iba na konštatovanie, že dôvody väzby aj naďalej trvajú. Krajský súd a aj najvyšší súd sa preto podľa sťažovateľa nevyrovnali so všetkými jeho argumentmi a námietkami, ktoré uviedol v žiadosti o prepustenie a následne v sťažnosti. Preto podľa sťažovateľa „... všeobecné súdy porušili povinnosť náležite preskúmať okolnosti svedčiace pre a proti väzbe a rozhodnúť, s poukazom na právne kritéria či sú dané dôvody opodstatňujúce väzbu. Rozhodnutia oboch súdov sú z tohto pohľadu arbitrárne.“.

4. Sťažovateľ namieta neúmernú dĺžku konania o jeho žiadosti o prepustenie z 11. marca 2011. Krajský súd sťažovateľa k tejto žiadosti vypočul 21. marca 2011 a v ten istý deň na neverejnom zasadnutí jeho žiadosť o prepustenie zamietol. Uznesenie krajského súdu z 21. marca 2011 bolo sťažovateľovi doručené 29. marca 2011. Proti uzneseniu krajského súdu, ktorým bola jeho žiadosť zamietnutá, podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola podaná na krajskom súde 1. apríla 2011. Krajský súd predložil sťažnosť aj so spisovým materiálom najvyššiemu súdu, ktorý o sťažnosti rozhodol na neverejnom zasadnutí 10. mája 2011. Najvyšší súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil, ale sťažovateľa vo väzbe ponechal uznesením z 10. mája 2011. Ako vyplýva z odtlačku pečiatky krajského súdu, uznesenie najvyššieho súdu z 10. mája 2011 bolo krajskému súdu doručené až 8. júna 2011. Právnemu zástupcovi sťažovateľa bolo doručené 9. júna 2011, pretože si ho bol osobne na krajskom súde prevziať. Sťažovateľovi bolo doručené ešte neskôr. Z uvedeného vyplýva, že „... postupom súdov, keď o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby tieto rozhodovali 90 dní, teda 3 mesiace, došlo k porušeniu zásady neodkladnosti a urýchlenosti rozhodovania o zákonnosti väzby, pričom dlhšej lehote zabránilo len aktívne konanie zo strany obhajcu sťažovateľa, ktorý si bol dňa 09.06.2011 uznesenie Najvyššieho súdu SR osobne na KS BB prevziať.“ Podľa sťažovateľa je takáto dĺžka konania o sťažnosti o prepustenie neospravedliteľná, a preto sa krajský súd a najvyšší súd v napadnutých konaniach dopustili nepripustných prierahov v konaní.

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti takýmto nálezom:

„Postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tost 12/2011 a jeho Uznesením zo dňa 10.05.2011, bolo porušené základné právo J. Č. na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 17 ods. 2, ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručené čl. 5 ods. 3, ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 5T 1/11 a jeho Uznesením zo dňa 21.03.2011 porušil základné práva J. Č. zaručené v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručené čl. 5 ods. 3, ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby J. Č., narodeného ... v Brezne prepustil neodkladne z väzby na slobodu.

J. Č. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 311,22 EUR (slovom tristojedenásť eur, dvadsaťdva centov), ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Banskej Bystrici povinní spoločne a nerozdielne nahradiť na účet jeho právneho zástupcu, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu, vedený v...“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

8. Z obsahu sťažnosti a predovšetkým návrhu rozhodnutia (petitu), ktorým je ústavný súd podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný, vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru postupom najvyššieho súdu a jeho uznesením z 10. mája 2011 ako aj postupom krajského súdu a jeho uznesením z 21. marca 2011 v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby doručenej krajskému súdu 11. marca 2011.

Podľa čl. 17 ods. 2 prvej vety ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 1/2011

9. Konanie na krajskom súde trvalo od 11. marca 2011, keď sťažovateľ podal písomne žiadosť o prepustenie z väzby. Krajský súd sťažovateľa k jeho žiadosti o prepustenie vypočul 21. marca 2011 a v ten istý deň vydal uznesenie sp. zn. 5 T 1/2011, ktorým žiadosť sťažovateľa o prepustenie zamietol. Uznesenie krajského súdu z 21. marca 2011 bolo sťažovateľovi doručené 29. marca 2011. Konanie o žiadosti o prepustenie z väzby od jej podania do doručenia rozhodnutia na krajskom súde trvalo 18 dní. Postup krajského súdu do uvedeného okamihu svedčí o urýchlennom a prednostnom konaní súdu v súlade s požiadavkami, ktoré sú vo väzobných veciach na sudy kladené. Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu, ktorým sa jeho žiadosť o prepustenie zamietla, 1. apríla 2011 sťažnosť. Ústavný súd zistil, že krajský súd predložil spis na rozhodnutie o sťažnosti najvyššiemu súdu až 27. apríla 2011. Krajskému súdu trvalo 26 dní, kým spisový materiál spolu so sťažnosťou predložil najvyššiemu súdu. Ústavný súd preto hodnotí postup krajského súdu v uvedenom období ako nesústredený, pretože úkon, akým je predloženie spisu nadriadenému súdu, mu trval neprimerane dlho.

10. Nielen ústavný súd, ale aj Európsky súd pre ľudské práva zdôrazňuje, že väzba má mať striktné obmedzené trvanie, a preto má byť zaručená možnosť jej kontroly v krátkych intervaloch. Rýchlosť preskúmania a rozhodovania o žiadostiach o prepustenie z väzby je nevyhnutné posudzovať a vykladať v závislosti od podmienok a okolností každej konkrétnej veci (Sanchez – Reisse c. Švajčiarsko z 21. októbra 1986). Ústavný súd zistil v postupe krajského súdu obdobie nečinnosti v rozsahu 26 dní, ktoré však nevzniklo v súvislosti s procesom rozhodovania o žiadosti sťažovateľa, ktoré ústavný súd hodnotí ako urýchlené. Nečinnosť či neefektívnosť v postupe krajského súdu sa týkala administratívneho úkonu – predloženia spisu nadriadenému súdu, ktorým bol najvyšší súd. Celkove preto konanie na krajskom súde od podania žiadosti o prepustenie až do postúpenia spisu najvyššiemu súdu trvalo 1 mesiac a 16 dní.

Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (m. m. II. ÚS 193/06, II. ÚS 210/06, IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 358/08).

11. Po zohľadnení všetkých uvedených úkonov krajského súdu, ako aj s ohľadom na svoju judikatúru dospel ústavný súd k názoru, že zdĺhavý postup krajského súdu pri predkladaní spisu najvyššiemu súdu predstavuje pochybenie, ktoré však nie je takého charakteru, že by vyžadovalo vyslovenie porušenia práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru. Skutočnosť, že krajskému súdu trvalo 26 dní, kým spis postúpil najvyššiemu súdu, nepredstavuje sama osebe zásah takej intenzity, ktorý by zjavne viedol k obmedzeniu či porušeniu označených práv sťažovateľa.

Z uvedeného dôvodu preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tost 12/2011

12. Obdobne aj v tejto časti sťažnosti namieta sťažovateľ neprimeranú dĺžku konania najvyššieho súdu, ktorý rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu z 21. marca 2011. Najvyššiemu súdu bol súdny spis spolu so sťažnosťou doručený 2. mája 2011 a už 10. mája 2011 na neverejnom zasadnutí najvyšší súd o sťažnosti rozhodol uznesením sp. zn. 4 Tost 12/2011. Najvyšší súd napadnuté uznesenie krajského súdu z 21. marca 2011 podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil a zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby. Najvyššiemu súdu trvalo rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa od doručenia spisu 8 dní. Takáto doba nemôže vzbudzovať pochybnosť o urýchlennom postupe pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu krajského

súdu. Uznesenie najvyššieho súdu z 10. mája 2011 bolo doručené krajskému súdu 8. júna 2011 a 9. júna 2011 bolo doručené právnomu zástupcovi sťažovateľa, ktorý si ho bol osobne na krajskom súde prevziať.

13. Z uvedeného priebehu konania vyplýva, že najvyššiemu súdu trvalo takmer mesiac vypracovanie písomného vyhotovenia uznesenia z 10. mája 2011 a jeho následné odoslanie krajskému súdu. Konanie na najvyššom súde tak celkove trvalo mesiac a šesť dní, čo na prvý pohľad môže vzbudiť pochybnosti o urýchlennom postupe pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu, ale na strane druhej ústavný súd považuje za potrebné rešpektovať aj tú skutočnosť, že najvyšší súd nevystupoval v pozícii prvostupňového súdu, ale až v pozícii sťažnostného súdu, ktorý na podklade sťažnosti sťažovateľa iba preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia krajského súdu a konanie, ktoré tomuto uzneseniu predchádzalo. Preto samotná dĺžka konania najvyššieho súdu o sťažnosti proti uzneseniu súdu, ktorú sťažovateľ namieta, nepredstavuje porušenie označených práv sťažovateľa.

Ústavný súd preto sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

14. Sťažovateľ sa však domáhal v sťažnosti tiež ochrany svojich práv podľa čl. 5 ods. 3 a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ namieta porušenie označených práv bez akejkoľvek relevancie.

Článok 6 dohovoru upravuje právo na spravodlivý proces. Tento článok dohovoru sa zásadne nevzťahuje na konanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na slobodu a bezpečnosť (napr. II. ÚS 15/05). Ústavný súd v tomto smere poukazuje aj na stabilnú rozhodovaciu prax ESĽP, podľa ktorej osobnú slobodu chráni čl. 5 dohovoru [napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“) de Wilde et al. v. Belgicko z 18. júna 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71 – § 77 atď.].

15. Z obsahu sťažnosti je však zrejmé, že sťažovateľ namieta porušenie svojich práv v súvislosti s konaním a rozhodnutím o jeho žiadosti o prepustenie z väzby. Sťažovateľ sa domáha ochrany práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý mal byť porušený postupom najvyššieho súdu. Najvyšší súd pritom rozhodoval o sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby. Vzhľadom na uvedené niet spojitosti medzi postupom najvyššieho súdu a možným porušením práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto je sťažnosť aj v tejto časti zjavne neopodstatnená, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Pokiaľ ide o právo podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru, ústavný súd považuje sťažnosť aj v tejto časti za zjavne neopodstatnenú.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo, aby jeho vec bola prejednaná v primeranej lehote alebo byť prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

17. Sťažovateľ vyčíta uzneseniu krajského súdu z 21. marca 2011 a aj uzneseniu najvyššieho súdu z 10. mája 2011 (ďalej len „napadnuté uznesenia“), že sa dôsledne nevyrovnali so všetkými jeho námietkami a argumentmi, ktoré uviedol v žiadosti o prepustenie z väzby a v následnej sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne

medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

18. Ústavný súd nezistil v napadnutých uzneseniach žiadne uvedené nedostatky. Tak krajský súd, ako aj najvyšší súd jasne a dôsledne odôvodnili odmietnutie žiadosti sťažovateľa, pretože podľa ich názoru dôvody väzby sťažovateľa trvajú naďalej. Tieto uznesenia boli sťažovateľovi riadne doručené. V odôvodneniach tohto názoru ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by vzbudila pochybnosti o ich objektívnosti. Napadnuté uznesenia sú zároveň dostatočne individualizované, pokiaľ ide o dôvody väzby sťažovateľa, a preto sú plne ústavne akceptovateľné. Sťažovateľom označený čl. 5 ods. 3 nepriznáva jednotlivcovi absolútne právo byť prepustený, ale umožňuje mu žiadať o prepustenie na slobodu s prípadným poskytnutím záruky, ktorú však sťažovateľ v žiadosti o prepustenie ani neuviedol. Súdnym orgánom vzniká v tejto súvislosti povinnosť zvážiť, či sa poskytnutím určitej záruky dosiahne rovnaký účel, aký bol sledovaný vzatím osoby do vyšetrovacej väzby.

O pozornom prístupe najvyššieho súdu pri preskúvaní uznesenia krajského súdu, ktoré sťažovateľ napadol sťažnosťou, svedčí aj to, že najvyšší súd dospel k názoru, že napadnuté uznesenie je potrebné zrušiť hoci z dôvodov, ktoré v sťažnosti neboli uvedené. Preto najvyšší súd potom podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku rozhodol o žiadosti sťažovateľa o prepustenie tak, že ju zamietol.

Sťažovateľ tiež v sťažnosti vyčítal najvyššiemu súdu, že uznesením z 10. mája 2011 rozhodol v rozpore so svojím predošlým uznesením vo veci väzby sťažovateľa z 3. februára 2011, ktoré však sťažnosťou napadnuté nebolo. Tento rozpor sa týkal aplikácie právnej normy podľa ktorej sa malo o jeho väzbe konať. Ústavný súd zastáva v tejto súvislosti názor, že nie je jeho úlohou zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov (I. ÚS 199/07, I. ÚS 235/07, I. ÚS 256/08). Zároveň ústavný súd uvádza, že podáva iba výklad ústavy alebo ústavného zákona, ak je vec sporná. V takom prípade však ide o konanie podľa čl. 128 ústavy, teda nie o konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb podľa čl. 127 ústavy.

19. Ústavný súd preto nezistil príčinnú súvislosť medzi uznesením najvyššieho súdu z 10. mája 2011 či postupom, ktorý mu predchádzal a právom podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru, a preto aj v tejto časti sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

20. Vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu z 21. marca 2011 je sťažnosť podaná oneskorene. Ako uvádza sťažovateľ, uznesenie krajského súdu z 21. marca 2011 mu bolo doručené 29. marca 2011. Sťažnosť ústavnému súdu podal sťažovateľ na poštovú prepravu 29. júla 2011.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 292/09). Podanie sťažnosti po uplynutí uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

21. Keďže sťažnosť bola v celom rozsahu odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2012

